

vidt som disse Personers Stilling og Udseende dertil maatte indeholde særlig Opfordring. Saaledes som Lovforslaget foresligger, kommer Bestemmelsen til at angaa alle Udlændinge, der ikke ere i Besiddelse af Forsørgelsesret i det danske Monarki, og som her i Landet ville søge Erhverv ved Haandværks- eller andet legemligt Arbejde eller som Rejsende eller, uden at være legitimerede som Handelsrejsende, ved Virksomhed, der forudsætter Rejse eller Vandring fra Sted til Sted". Man udvider altsaa Kredsen af de Personer, med Hensyn til hvilke de i Lovforslaget omhandlede Kontrolbestemmelser skulle komme til Anvendelse, og det er netop den Omstændighed, der har gjort, at det har været nødvendigt at underkaste disse Bestemmelser i det Hele et Østersyn. At man har udvidet Bestemmelserne til at gjælde Andre end rejsende Haandværksværende, tror jeg, at man fra alle Sider vil erkjende for at være fuldstændig rigtig. Da jeg havde den Ære at forelægge dette Lovforslag, paapegede jeg i Korthed, hvilke Forandringer i de sociale Tilstande og andre Forhold der nødvendigt maatte føre til, at man nu ikke længere kan blive staaende ved tidligere Kontrolbestemmelser angaaende omværende Haandværksværende. Naar fremdeles den ærede Ordfører bemærkede og videre udviklede, at Anmeldelsespligten nu er strengere, end den vil blive efter Lovforslaget, selv med Udvalgets Tillægsforslag, er dette Noget, hvori jeg for saavidt ikke skal modsiges den ærede Ordfører, men det forekommer mig, at denne Udvikling egentlig ikke havde videre at gøre med det, hvorom Diskussionen i dette Dieblik nærmest dreier sig mellem det ærede Udvalg og Ministeriet. Jeg tillod mig at fremhæve, at den egentlige Forskjel mellem det ærede Udvalgs Forslag til §§ 6 og 8 og Lovforslaget var, ikke saa meget, at det ærede Udvalg lagde særdeles Vægt paa, at man ikke skulde notes med den Anmeldelse til Politiet, der finder Sted ved Vedkommendes Ankomst til Bestemmelsesstedet, men derimod skulde fordrø en ny Anmeldelse, naar han efter at være kommen til Bestemmelsesstedet og efter i den Anledning at have forevist sin Bog for Politiet, fik Arbejde, som det at Bogen da toges i Forvaring af Politiet. Svad enten man ordner Sagen i denne Henseende paa den ene eller anden Maade, forekommer det mig nu, at det ikke er Noget, der vedrører Spørgsmaalet om Anmeldelsespligten. Dette altsaa, at den nuværende Lovgivning maatte indeholde strengere Bestemmelser med Hensyn til Anmeldelsespligten, faar for saavidt ikke Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Bogen skal tages i Forvaring af Politiet eller ikke. Naar iøvrigt den ærede Ordfører, hvad Opbevaringspligten angaar, fik Støtte af den ærede Landsthingsmand, der sidst talte, skal jeg overfor denne Sidstes Udtalelse sige det Samme, som jeg udtrykte i en anden Form overfor den

ærede Ordfører, nemlig at jeg ikke formaar at se, hvorledes Forslaget kan faae den praktiske Betydning, som de Herrer tillægge det. Det ærede Medlem for 10de Kreds (Jessen) yttrede, at Bogen skulde tjene Politiet til Sikkerhed for, at den Paagjældende ikke rendte sin Vej. Jeg tilstaar, at jeg ikke kan se, hvorledes denne Sikkerhed kommer til Stede, hvis man ikke bagved havde Bestemmelser om Strafsansvar for den Paagjældende ved overhovedet at overtræde Lovens Regler, eller, som jeg tillod mig at sige før, at, selv om man ikke paalægger ham at aflevere sin Bog til Politiet, har man Straffebestemmelser for den, der forlader Jurisdiktionen uden at gjøre Anmeldelse til Politiet. Man kan altsaa heller ikke efter Lovforslaget rende sin Vej uden at udsætte sig for Strafsansvar. Jeg tillægger just ikke disse Forskjelligheder overordentlig stor Vægt, men forsaavidt den ærede Ordfører gjentagende er kommen tilbage til denne formentlige Mangel, skylder jeg det Lovforslag, som jeg har havt den Ære at forelægge, at gjøre opmærksom paa det Synspunkt, hvorfra jeg har set Sagen. Jeg skal villig erkjende, at jeg ikke selv har nogen Praxis som Politimand, og derfor er jeg meget tilbøjelig til at gaa ind paa, hvad der udtales er praktisk i disse Forhold af den ærede Ordfører saavel som af det ærede Medlem for 10de Kreds, men det er min Pligt at danne mig, saavidt jeg formaar, en Mening om Sagen, og jeg maa tilstaa, at det ikke har været mig muligt at indse, hvad der egentlig skulde begrunde den store Vægt, som Udvalget synes at lægge paa denne Ændring. Naar den ærede Ordfører dernæst sagde, at Anmeldelsen, som er forestreven i Lovforslagets § 7 i det Tilfælde, at den Paagjældende ikke faar Arbejde i 8 Dage, ikke hjælper det fjerneste — det er den ærede Ordførers Udtryk —, idet det er en meget let Sag at staffe sig Penge, som man kan vise frem for at opnaa Tilløbelse til at blive, til Trods for at han ikke har faaet Arbejde, er det jo Noget, som vel kan siges, at den Vedkommende saaledes kan laane Penge. Er det imidlertid en ren Bagabond, kan det dog gjerne være, at det ikke er saa overordentlig let for ham at foranstalte dette Laan. Men selv indbrømmet, at det ikke er vanskeligt at laane det Beløb, han skal præsentere, kan jeg ikke undlade i Anledning af den gjentagne Bemærkning fra den ærede Ordførers Side at udtale, at det forekommer mig, at denne Bemærkning just ikke staar i den bedste Harmoni med den Vægt, som det ærede Udvalg paa andre Steder synes at lægge paa, at den Paagjældende skal forevise den Pengesum, hvorfra han er i Besiddelse, naar hans Bog skal fremvises til Paategning. Kan Manden laane i det ene Tilfælde, forekommer det mig, at han ogsaa maa kunne det i det andet. I alt Fald maa jeg overfor denne Utttring om § 7 bemærke, at den Omstændighed, at Bogen bliver afleveret til Politiet, naar